

да дойдатъ на помощъ, ако трѣбваше да се премахне умразния и опасенъ българинъ. Не, невъзможно бѣше. А България нѣмаше да види мирни дни докато не получи законно признание. Той тежко въздъхна и затвори очи. Полека-лека дрѣмка склони умореното му чело и той видѣ брата си Асѣнъ, младъ, хубавъ и засмѣнъ, какъ иде къмъ него съ разгърнати ръце. Калоянъ го изгледа смаянъ. Следъ това, огромна радостъ стопли сърдцето му и той се спусна да прегърне брата си. Но вмѣсто него, той видѣ предъ себе си Мария. Съ дълги разплетени коси и искрящъ вѣнецъ на главата. — „Марио, — попита той цѣль разтреперанъ — кога си дойде? Защо не бѣше тази сутринъ на праздненството?“ Той я улови за ръката и тръгна съ нея презъ нѣкаква широка морава, наикитена съ едри благоуханни цвѣта. Все не му се вѣрваше, че Мария е тукъ при него, и силно стискаше ръката ѝ, за да не я загуби отново. Внезапно остра болка прониза сърдцето му. Смѣтно презъ съзнанието му мина мисълъта, че това е само сънъ. Неизказана тревога притисна гърдитъ му, той почна да се мѣста въ леглото си и да вика. Изведнѣжъ той отвори очи и видѣ предъ себе си лицето на своя вѣренъ войскаръ Манасъ.

— Господарю, господарю, — викаше той наведенъ надъ него — пристигналъ е пратеникъ отъ папата!

Царьтъ скочи и го изгледа като безуменъ. И това ли бѣше сънъ? Той се огледа наоколо. Следъ това, още полусънъ, почна да се облича. Отъ изненада и вълнение гърлото му се бѣше стиснало и той не можеше да проговори ни дума. Радостъта сякашъ пресѣче ръцетъ и носетъ му! Пратеникъ отъ папата! Слава тебе, Господи, слава тебе, Чудотворецо!... Най-последно...

Въ това време смаяната стража водѣше къмъ палата трима чужденци. Великиятъ примикюръ ги посрещна при входа, поздрави ги съ дълбоки поклони и ги поведе. Пратеницитъ изкачиха стълбитъ и се намѣриха въ едно предверие, освѣтено отъ треперливата свѣтлина на нѣколко борини; следъ това ги въведоха въ нѣкаква обширна зала съ мраморенъ подъ и голѣми стенописи. Бѣше студено,